

DE AVONTUREN VAN DIKKE SPRINGMUIS 2

WINDMOLENS EN IJSBEREN

© 2018 Martin Nieuwland / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 13 8

ISBN eBook 978 94 92561 15 2

NUR 283

Omslag: Marloes de Vries / marloesdevries.com

Tekeningen binnenwerk: Yvonne Beurse

Vormgeving: AtelierRondine / Mapini

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.mapini.nl

DE AVONTUREN VAN DIKKE SPRINGMUIS 2

WINDMOLENS EN IJSBEREN

Martin Nieuwland

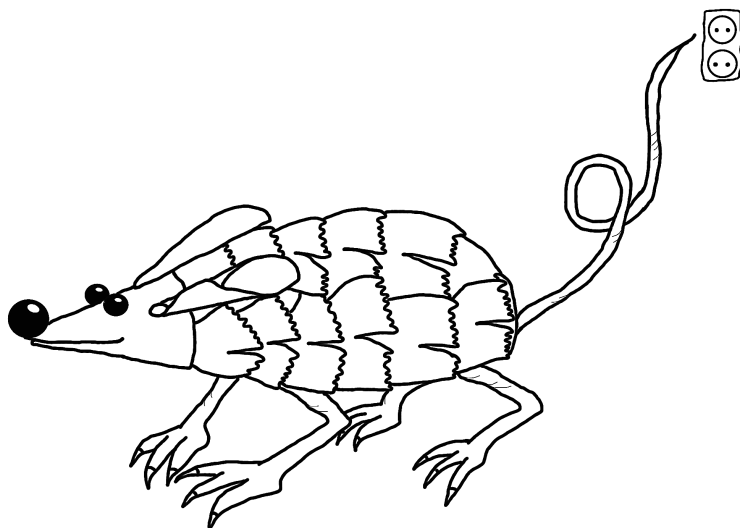

Uitgeverij Mapini

INHOUD

1.	DE ONTMOETING	7
2.	MAG ZE BLIJVEN?	11
3.	DE REDDING	18
4.	DE STUKJES VAN DIKKE SPRINGMUIS	24
5.	DE PUZZEL	30
6.	NAAR HET ZIEKENHUIS	36
7.	DE MOKKERSFLAT	43
8.	HET ORANJE BUSJE	49
9.	OP ZOEK NAAR PUCK	57
10	ETENSTIJD	65
11.	DE SLEUTELS VAN DE BEWAAKSTER	71
12.	WEER NAAR HUIS	76
13.	TOCH MEE OP STROOPTOCHT	80
14.	NAAR DE DRENTSE MEREN	85
15.	HET IJSMEER	90
16.	OVER HET IJS	95
17.	ONTMOETING MET EEN IJSBEER	99
18.	DE VOEDSELBANK	105
19.	WINTERVOORRAAD	111
20.	HUISWAARTS!	117
21.	EEN ONAANGENAME VERRASSING	124

22. ZONNEBRILLEN IN DE BUS	129
23. ONTSNAPT!	136
24. DE ACHTERVOLGING	142
25. HET GEHEIM VAN CLIO	147
26. DIKKE SPRINGMUIS BIJT VAN ZICH AF	151
27. EEN CHIP VOOR OOM WICK	157
28. OP HET MOLENVELD	162

1.

DE ONTMOETING

‘Dikke Springmuis!’

‘Dikke Springmuis! Wacht op mij!’

Die ochtend waren Puck en Dikke Springmuis vroeg op pad gegaan, op zoek naar verlaten boerderijen en schuren.

Een enkele keer vonden ze in zo’n verlaten boerderij wel eens wat interessants, maar meestal waren de vervallen huizen leeg, op wat onbruikbare en beschimmelde meubeltjes na.

Dikke Springmuis liep tevreden hummend een eindje voor Puck uit. Zijn metalen pootjes klikten rustig tegen de onderkant van zijn ijzeren lichaam aan en zijn schubben schoven zacht, op het ritme van zijn stappen, over elkaar heen en weer.

Plotseling bleef het beestje stilstaan en draaide hij zijn spitse

kop in het rond. Vervolgens boog hij door zijn pootjes en sprong de struiken in.

‘Dikke Springmuis! Wacht op mij!’ riep Puck en rende achter zijn vriendje aan. Hij wrong zich door het struikgewas en... botste keihard tegen iemand aan.

‘Au!’ riepen twee stemmen tegelijk. Puck wreef verbaasd over de pijnlijke plek op zijn hoofd. Tegenover hem stond een meisje dat hij nog nooit had gezien.

‘Kan je niet uitkijken waar je loopt?’ vroeg ze kwaad, terwijl ze ook over een pijnlijke plek op haar hoofd wreef.

Puck bekeek het meisje dat voor hem stond.

Door haar grauwe kleding leek ze wel op een Mokker.

Maar wat deed zij dan hier?

Buiten de stad?

Mokkers waren kinderen die onder toezicht in speciale Mokkersflats woonden en daar opgevoed werden. Wanneer kinderen erg vervelend waren, zeiden hun ouders vaak: ‘Pas maar op, dat de mannen met de zonnebrillen je niet komen halen en je in de Mokkersflat opsluiten.’

‘Sorry,’ zei Puck. ‘Ik had je niet gezien. Wie ben jij eigenlijk?’

‘Dat kan ik jou ook wel vragen.’

‘Ik? Tja... nou ja, ik...’ stotterde Puck.

Het meisje onderbrak Puck en vroeg ongeduldig: ‘En je hond?’

Waar is die naartoe?’

‘Hond? Ik heb geen hond.’

‘Jawel, dat heb je wel. Ik heb hem zelf gezien toen hij wegrende.’

Er ging Puck een licht op. Ze had Dikke Springmuis maar in een flits gezien en nam aan dat hij een hond was.

‘Oh... eh, ja, je bedoelt mijn hond.’

‘Ja, d h... tjemig wat ben jij suf, zeg. Maar wat doe jij hier eigenlijk?’

‘Ik? Ik woon hier.’

‘Jij woont hier? Alleen?’

‘Nee, met mijn vader en mijn moeder en nog een paar mensen,’ flapte Puck eruit. Hij kon zich meteen wel voor zijn hoofd slaan. Niemand mocht weten waar ze woonden, dat had oom Wick hem goed duidelijk gemaakt. En nu verklapte hij het eerste onbekende meisje dat hij tegenkwam, dat er mensen buiten de stad woonden.

‘Tjonge,’ zei het meisje. ‘Gaaf. Ik ben Clio en jij?’

‘Ik ben Puck.’

Dikke Springmuis kwam uit het struikgewas tevoorschijn en ging bij Puck zijn voeten zitten.

Clio hurkte bij het beestje neer en bekeek hem eens goed.

‘Jij bent helemaal geen gewone hond. Maar wat ben je dan wel?’

Ze aaide hem over zijn metalen schubben. Als door een wesp

gestoken trok ze haar hand terug en sprong op.

‘Je bent van ijzer! Een ijzeren hond! Jij bent een robothond!
Een echte robothond!’

Dikke Springmuis humde zacht en wreef tegen haar spichtige benen aan.

Ze bukte weer en aaide hem over zijn rug.

‘Hond of geen hond, je bent wel lief.’

‘Hij heet Dikke Springmuis,’ zei Puck. ‘En hij is meer een rat dan een hond, vind ik zelf.’

‘Een robotrat dus. Waarom heet hij dan Dikke Springmuis? Hij is toch zeker geen muis?’

‘Mijn oom Wick heeft hem gemaakt en hij heet gewoon zo.’

‘Dus jij heet Dikke Springmuis, klein ijzeren monstertje,’ zei Clio liefkozend en ze krabbelde achter zijn ijscohoornvormige oren.

‘En jij woont hier dus? Buiten de stad? En die oom Wick, die je net noemde, woont die ook hier?’

‘Ja.’

‘Mag ik met je mee naar je huis? Ik zou dat wel eens willen zien.’

‘Nou eh... eigenlijk...’

Clio sprong op: ‘Goed! Kom, dan gaan we! Welke kant moeten we op?’

2.

MAG ZE BLIJVEN?

Toen ze bij de boerderij aankwamen, viel Clio's mond open van verbazing: 'Wow! Dat is een stuk beter dan die smerige Mokkersflat waar ik moet wonen.'

'Dus jij bent echt een Mokker? Zo'n Moeilijk Opvoedbaar Kind?' Clio haalde haar schouders op en zei bozig: 'Ja, nou en? Wonen hier trouwens nog meer mensen, behalve jij en je oom?'

'Ja, er wonen ongeveer nog twintig mensen hier verderop in het dorp.'

'Zo kinderen, gezellig samen aan het spelen?' klonk het opeens. Puck keek verschrikt achterom. Clio niet, die keek de man, die zo onverwacht verscheen, geïnteresseerd aan.

'Hallo, meneer,' zei ze.

'Goeddag samen. Zeg Puck, zou je me niet eens voorstellen aan dat meisje?'

‘Natuurlijk... chauffeur, dit is Clio. Clio, dit is de chauffeur.’

Clio giechelde.

‘Chauffeur? Wat een gekke naam.’

‘Tja, ik heb dertig jaar lang in de stad gewerkt als buschauffeur en daar noemde iedereen me chauffeur. Ik ben eraan gewend geraakt.’

‘En iedereen hier zegt ook chauffeur?’

‘Inderdaad. Alleen mijn vrouw noemt me Aart, verder niemand.’

‘Dan noem ik u ook chauffeur,’ zei Clio.

‘Maar waar kom jij zo ineens vandaan, meidje? Ik heb jou volgens mij hier niet eerder gezien.’

‘Ik ben een Mokker uit de Mokkersflat in de stad.’

‘Dat kan ik zien, maar hoe kom je dan hier?’

‘Ik ben weggelopen. En nu hebben ze me eens een keer niet te pakken gekregen.’

‘En hoe ben je dan uit de stad gekomen?’

Clio haalde haar schouders op.

‘Nou gewoon, over de stadsmuur geklommen, bij het ziekenhuis. Daar stonden wat afvalbakken waar ik op kon klimmen. En vanaf daar, zo hop... over de muur.’

‘In Vaaspeet?’

‘Ja.’

‘En waar hebben jullie elkaar ontmoet?’

‘In het bos. Ik mocht met Puck mee hierheen.’

Om nog meer vragen van de chauffeur te voorkomen, vervolgde Clio snel: ‘Dus u bent een echte buschauffeur?’

‘Zo is ’t,’ antwoordde hij.

‘Hebt u dan nog steeds een bus?’

De chauffeur glimlachte.

‘Welzeker meidje, een buschauffeur zonder bus is namelijk geen chauffeur. Kom straks maar met me mee, dan gaan we een ritje maken.’

Clio schrok: ‘U brengt me toch niet naar de stad terug?’

‘Dat wil je toch zeker niet?’

‘Nee! Ik ben eindelijk ontsnapt en ik wil nooit meer terug.

Mag ik hier blijven? Bij jullie?’

‘Waarom niet? Wie ben ik om je te weigeren hier te wonen?’

Ook een Mokker is hier welkom.’

Clio maakte een sprongetje van blijdschap. Ze zoende Puck op zijn wang. ‘Ik mag bij jullie blijven! Kan ik bij jou komen wonen, Puck?’

‘We hebben plek zat in de boerderij, denk ik. Zullen we het mijn moeder gaan vragen?’

‘Doe dat eerst maar,’ beaamde de chauffeur, ‘dan gaan we straks met de bus naar oom Wick.’

Puck greep Clio’s hand en samen, op de voet gevolgd door Dikke Springmuis, renden ze de boerderij in.

Dilma keek verrast op toen Puck en Clio, samen met een blij knorrende Dikke Springmuis, de keuken in stormden.

‘Dit is Clio, mam,’ ratelde Puck. ‘Ze is een Mokker en ont-snapt uit de Mokkersflat in Vaaspeet. Ze wil graag hier komen wonen. Mag ze bij ons in de boerderij blijven? Ja toch?’

Dilma bekeek het spichtige meisje met het bleke gezichtje, dat hoopvol naar haar opkeek.

‘Natuurlijk mag je hier blijven. Wij zijn zelf ook uit Vaaspeet gevlucht. En je wilt bij ons in de boerderij komen wonen?’

‘Ja, heel graag! Bij u en bij Puck! Lijkt me geweldig! Ik had

nooit gedacht dat er hier mensen zouden wonen. Ik ben gewoon gevlucht en ik dacht niet na en dan loop ik midden in het bos zomaar tegen Puck aan!’

De chauffeur kwam achter hen aan de keuken in.

‘Kan je iets aan haar doen, zodat ze er wat minder als een Mokker uitziet, Dilma?’

‘Aan die kleding kan ik wel wat doen. Kom maar mee, meisje.’ Samen verdwenen ze de keuken uit.

‘Doen jullie er niet te lang over!’ riep de chauffeur hen achterna. ‘Ik weet hoe dat gaat als vrouwen gaan tutten en we moeten naar oom Wick.’

‘Ja, goe-oed,’ klonk het van boven.

Clio sprong juichend de bus in, ging op de bestuurdersstoel zitten en zette de pet van de chauffeur op.

‘Instappen!’ riep ze, terwijl de pet over haar ogen zakte. Ze drukte op het midden van het stuur en het getoeter schalde door het bos. Greet, de vrouw van de chauffeur, kwam aanrennen om te zien waarom er zo krankzinnig getoeterd werd. De chauffeur nam lachend zijn plaats achter het stuur in en startte de motor. Clio hield de pet op en tot Puck zijn verbazing vond de chauffeur dat goed.

Dat zou hij van mij niet gepikt hebben, dacht Puck een beetje jaloers.

Uitgezwaaid door Greet, hobbelde de bus het erf af en verdween het bos in.

Ze reden een kwartiertje door het bos tot de chauffeur een groot open veld op draaide. Op het veld stond een rij gigantische witte metalen zuilen.

‘Wat zijn dat?’ vroeg Puck verbaasd.

De chauffeur lachte en maakte een armgebaar naar de rij metalen monsters.

‘Dit? Dit zijn ouderwetse windmolens. Daar kon men vroeger elektriciteit mee opwekken. Je oom probeert er één aan de praat te krijgen.’

‘Maar waarom? Hoe?’

‘We kunnen de elektriciteit goed kunnen gebruiken. Nu wekken we elektriciteit op met de voorraad benzine die we hier en daar vandaan gehaald hebben, maar die benzine raakt ook een keer op. Met de mensen die we uit Leeuwarderveen gered hebben en die nu ook hier wonen, gaat dat ook best snel. Als je oom zo’n windmolen aan de praat weet te krijgen, dan hebben we in een klap meer dan genoeg stroom. Zoveel als we maar willen.’

‘Tjonge. Ik heb nooit nagedacht over het licht of het warme water en hoe oom Wick dat regelt.’

‘Ja jong, dat water wordt helaas niet vanzelf warm als je staat

te douchen. We parkeren hier, de grond wordt verderop erg drassig.'

Aan de uiterste rand van het veld reed een grote zwarte auto weg, maar Puck, Clio en de chauffeur zagen het niet.

3.

DE REDDING

De chauffeur zette de motor af en Clio riep door de intercom: 'Eindpunt, allemaal uitstappen!'

Puck sprong er als eerste uit. Hij keek vol ontzag naar de enorme windmolens. Plots stokte zijn adem in zijn keel en hij greep de chauffeur, die achter hem aan de bus uit was gestapt, bij zijn schouder.

'Kijk!' riep Puck. 'Kijk daar! Boven in die molen! Oom Wick!'

'WICK!' riep de chauffeur ontzet uit en ze renden naar de enorme windmolen. De enige waarvan de drie wieken in de straffe wind ronddraaiden.

'Joooh...! Help!' klonk het ver boven hun hoofd. 'Hie...ie...ier! Help!'

Helemaal boven in de windmolen, zich vastklampend aan

een touw, bungelde een klein figuurtje, hulpeloos heen en weer zwaaiend in de wind.

‘Oom Wick!’

Puck en Clio renden zo snel ze konden naar de windmolen en klommen op de enorme betonnen voet.

Uit die betonnen voet rees de windmolen omhoog. Een metersdikke zuil die tot de wolken leek te gaan. En dan de drie enorme wieken. Als gigantische armen staken ze uit de kop van die zuil. Ze waren zeker zo lang als de helft van de schacht van de molen. Veertig, vijftig meter misschien wel. En het geluid dat ze maakten! Een continu suizen dat aanzwelde en weer afnam, op het ritme van het draaien van de grote wieken.

‘We komen eraan!’ riep Puck met zijn handen als een toeter voor zijn mond. ‘Hou vol!’

‘Help!’ klonk het van boven. ‘Ik hou het niet lang meer!’

‘Kom op! We moeten hem helpen!’ riep Puck tegen de chauffeur. ‘We moeten naar boven!’

De chauffeur schudde zijn hoofd en krabde onder zijn pet. ‘Ik kan niet naar boven,’ zei hij. ‘Dat laddertje met dat balkonnetje helemaal bovenin kan mij niet houden. Helemaal niet omdat Wick aan dat balkonnetje hangt te slingeren. Straks breekt alles in een keer af. Dat ding is zo geroest, het stortte de vorige keer onder mijn gewicht al bijna naar beneden.’

‘Dan gaan wij,’ zei Clio en zonder te aarzelen opende ze de metalen deur in de schacht en stak haar hoofd naar binnen. ‘Hier is een wenteltrap!’ riep ze met galmende stem. ‘Kom op, Puck, wie het eerst boven is!’

Puck en Dikke Springmuis renden achter Clio aan de windmolen in. Achter hen viel de deur met een harde dreun dicht. ‘Schiet op! Ik hou het niet lang meer!’ schreeuwde oom Wick weer boven het geloei van de wieken uit. Hij bungelde machteloos aan het stuk touw waarmee hij zich aan het wrakke balkonnetje had gezekeerd. De wieken van de molen zoefden rakelings langs hem heen.

‘Ze komen eraan!’ riep de chauffeur naar boven. ‘Hou vol!’ Luid galmend renden Puck, Clio en Dikke Springmuis de rammelende metalen wenteltrap op. Het geluid van de wieken klonk binnen gedempt, maar angstaanjagend dichtbij. Hoger en hoger gingen ze.

‘De trap houdt hier op. We zijn bij het luik naar het laddertje!’ Clio duwde het luik open en een streep licht viel naar binnen. Ze kroop door het luik naar buiten. Puck zag haar naar de ladder reiken waarmee ze naar het balkonnetje konden klimmen. Clio trok zichzelf op en verdween uit het zicht.

Puck stak zijn hoofd door het luik naar buiten en meteen kwam een van de wieken met donderend geraas op hem af.

In een reflex trok hij zijn hoofd weer naar binnen. Dikke Springmuis klom op Puck zijn rug en kneep met zijn klauwtjes in zijn schouder. Hij bromde ongeduldig.

De ladder was geroest en zag er niet al te stevig uit. Hier en daar hingen de roestige bouten los uit de wand, maar hij hield Clio, dus zou hij Puck ook wel kunnen houden. Toch?

Puck trok zich op en zette een voet op de onderste sport. De ladder kraakte, maar hield het. Bij iedere stap bewoog de ladder heen en weer, alsof hij elk moment naar beneden kon storten.

Clio was een paar meter boven hem en klom gestaag door. Ze was al bij het balkonnetje aangekomen terwijl Puck nog ergens halverwege hing. Oom Wick keek gespannen naar de twee kinderen die langs de ladder omhoogklommen.

Soepel zwaaide Clio haar ene been over de balustrade en toen haar andere. Ze leunde voorover en keek naar beneden. 'Kom op, Puck!'

Haar ogen schitterden en ze lachte. Ze genoot.

Puck klom dapper verder, aangespoord door een brommende Dikke Springmuis en een joelende Clio: 'Kom op, trage slak! We hebben niet de hele dag de tijd!'

Eindelijk was Puck bij de rand van het balkonnetje. Hij greep de uitgestoken hand van Clio en rommelig werkte hij zich

omhoog. Hij bleef met zijn voet achter de balustrade haken en belandde onzacht op het koude metalen vloertje. Het balkonnetje schudde vervaarlijk en kraakte aan alle kanten.

Puck en Clio pakten het touw waar oom Wick aan hing en samen sjorden ze oom Wick stukje voor stukje omhoog.

‘Pang!’ Het balkonnetje schoot een stukje naar voren. Er was een bout losgeschoten. De balustrade kraakte en piepte, maar hield het, nog wel.

‘Kom op, jongens!’ riep oom Wick.

‘Klim dan langs het touw omhoog!’

‘Dat gaat niet!’

Clio legde gauw een extra knoop in het touw dat ze al hadden binnengehaald. Samen trokken ze het touw verder omhoog. Puck leunde over de balustrade en greep oom Wick bij zijn arm.

‘Trekken, Puck!’ riep Clio.

Weer schudde het balkonnetje en de balustrade verboog onder hun gewicht.

‘Die houdt het niet lang meer!’

Verbeten trok Puck aan oom Wick.

‘Ik krijg hem niet ver genoeg omhoog!’

Clio legde nog een extra knoop en pakte oom Wick bij zijn andere schouder.

‘Au!’

'Je zit onder het bloed!'

'Straks! Trek me maar omhoog!'

Samen sjorden ze oom Wick over de rand. Op het moment dat hij zijn ene been over de balustrade wist te krijgen, schokte het balkonnetje en schoten nog twee bouten los. Met een wanhopige zwaai werkte oom Wick zich over de balustrade. Hij viel veilig op het metalen vloertje, maar schopte daarbij per ongeluk Dikke Springmuis over de rand.

Dikke Springmuis tuimelde de diepte in.

Zijn spartelende pootjes zochten wanhopig naar houvast.

Maar er was niets.

Alleen maar lucht.

Op het laatste moment werd hij door een windvlaag gegrepen en kwam hij met een klap vlak naast de betonnen voet van de windmolen in het gras terecht.

De stukken vlogen alle kanten op.

EINDE INKIJKEXEMPLAAR